

Ez a péntek délután a munkahelyen egyenlő volt a semmivel. Senkinek nem volt kedve, semmihez, így ez az idő alkalmas volt arra, hogy Kovács Jocónak a szekrényében lapuló literes konyakját, megkóstolják. Hárman voltak az irodában, az első pohár kissé feldobta őket. Tóth Tamás meg Varga Feri egyáltalán nem tiltakoztak az invitálás ellen, sőt Tóth Tamás még poharakat is szerzett a szomszéd szobából. Ezek a poharak nem egy készlet részei voltak, mind a három különbözött egymástól. A legjobb poharat Varga Feri kapta. Őneki, így a soron következő körből, egy-két centtel mindig többet öntöttek.. Így fórban volt minden kör után. Ez nem zavarta a többieket, sőt Tóth Tamás megjegyezte: - Legalább vidámabb leszel a hétvégén. Könnyebben viseled anyád korholását. A megjegyzés arra utalt, hogy sokszor panaszkodott, anyja nem hagyja békén, nősüljön már meg. Harminc éves fejjel, más már régen családot alapított. Erre Feri, csak legyintett, mondván, annak is eljön majd az ideje. A nők gondolatban sokszor foglalkoztatták. Szüzességét is úgy veszítette el, hogy egyszer elcsalták diszkóba. Ott rászállt egy lány és addig nyaggatta, míg megesett a dolog..

Egy tervező vállalnál dolgoztak, egy nagyobb beruházás volt most a meló, volt mit aprítani a tejbé. De üres napok is beugrottak, főleg akkor, ha egy melót befejeztek és az újabbat még nem adták ki nekik.

A konyak a délután során lecsorgott a három kolléga torkán. Tóth Tamás a végén kerített az egyik iroda hűtőjéből egy üveg pezsgőt, ezt is ráfejelték a konyakos poharak sorára. A pezsgő még élénkítően is hatott. Aztán úgy öt óra körül szedelőzködni kezdtek, irány haza. Kovács Jocó meg Tóth Tamás helyben laktak, nekik nem kellett messzebbre menniük. Varga Feri vidéken lakott az anyjával. Ide vonattal lehetett eljutni, így ő egy igazi ingázó volt. Napi utazásai azért nem keserítették el. Csendesebb napokon azt a kétszer félórát, melyet utazással töltötte, szívesen olvasott. Volt olyan hónap, hogy két könyvet is „kivégzett”, az elejétől a végéig lapozva. De, amikor ilyen szünetes napok keletkeztek, akkor csak bámészkodott. Így volt ez most is, hiszen a konyakok sora, meg a pezsgő, újabb poharak utáni vágyat gerjesztett. Így Varga Feri az állomásra menet, beugrott a kedvenc Kishordó nevű sörözőjébe és leküldött a torkán egy hideg sört, szomját oldandóként. Már tudta, hogy a megszokott vonatot nem fogja elérni, gondolta, megy a következővel, az is jó lesz. Kiért az állomásra, a tájékoztató táblán olvasta, hogy a vonata harminc percet késik. Eltekergett a vasúti resti irányába, sört akart inni, még egyet, de valami csapolási gondok akadtak, így kért egy fehér fröccsöt. Ivott belőle, aztán letette poharát az állópult szélére. Ekkor figyelt fel a két nőre. A fiatalabb szőke, szép nagy mellekkel, az idősebb, sötét kreolos, sovány és eléggé csúnya az arca. Nézelődtek, felmérték a terepet. Varga Ferire tapadt tekintetük. Mind a ketten őt nézték, majd közelebb jöttek. - Hívjál meg bennünket egy kis vodkára – indítványozta a szőke nő, a vékonyabb barna hajú, mögötte állt. Varga Feri elővette pénztárcáját. Látni lehetett benne a papírpénzeket. Ezt a két nő észrevette. Egy pillanatig megállt, de aztán nem vacillált, kikérte az italokat, koccintott a lányokkal és beszélgetni kezdtek.

- Utazol? – kérdezte a szőke.

- Persze, mindennap, csak késik a vonatom.

- Tetszel nekem! – mondta a szőke és közelebb lépett a fiúhoz. Kezét rátette a vállára, simogatni kezdte. Varga Ferire hatottak a simogatások.

- Te sem vagy közömbös nekem!- nyugtázta.

- Mit szólsz a barátnőmhöz? – mutatott a másik nőre. A barna eléggé vékonyka volt, a haja sem úgy állt, ahogy annak kellett volna. Hosszan nézte, aztán annyit mondott:

- Nem rossz, csak egy kicsit vékonyka.

A szőke hirtelen feltett egy kérdést Varga Ferinek, aki eléggé meglepődött ezen, de nem mutatta.

- Akarsz mind a kettőnkkel lenni?

Egy darabig töprengett, most mit csináljon? Ez egy nem mindennapi ajánlat. Ezt ki kellene használni. Egy nővel egyszer már volt, de kettővel egyszerre, sohasem. Tudta döntenie kell, méghozzá férfi módjára. Nem szabad kis nyúlnak tűnnie. Összeszedte minden bátorságát és kinyögte a választ:

- Az jó lenne, de hol? – aggodalmaskodott. A lány mindjárt tudta a megoldást.

- Az állomástól egy kicsit távolabb, van egy hely - mondta a szőke és már indult is kifelé. A másik nő Varga Feri mellett, követte. Elhagyták az állomás épületét, a rakodó vágányok felé közeledtek. Ott állt üresen néhány konténer. Be is mentek az egyikbe, egymás után. Fény csak a félig nyitott ajtón szűrődött be. A sovány kezdett vetkőzni, ledobta a szoknyáját, a pólóját. Fonnyadt mellei ringtak, mint valami kis szilvák. Varga Feriről levették az inget, nadrágot, cipőt. A nagymellű mondta, legyen a lánnyal, aztán majd vele. Nekirontott a soványnak, fogdosta, ölegette, erre összpontosított. A szőke nő a háttérben maradt Varga Feri ruháinál. Egy idő után a nagymellű elkiáltotta magát

- Jönnék!

A két lány egy pillanat alatt kirontott a konténerből. A sovány felkapta pólóját, magához szorította, menetközben bújt bele. Pedig nem volt mit takargatnia. Az ajtó, résnyire nyitva maradt. Varga Feri ott állt letolt gatyában, cipő nélkül. Nem tudott utánuk futni. Első gondolatai között a pénztárcájára összpontosított, megnézte és csak egy ezres maradt benne, meg az apró fémpénzek.

- Még jó, hogy nem vitték el mindet! – nyugtázta. Aztán a gatyáját, ingjét kezdte felvenni. Lassan öltözött és kinézett a konténer ajtaján. A két nőt már nem lehetett látni. Csóválta a fejét, bosszankodott, hogy tudott ilyen hülye lenni, elhitt mindent ennek a két jött-ment cafkának. Biztos a konyak az oka. Hányszor megfogattam, nem iszom többé, de ebből sohasem lett semmi! Ahogy így gondolkodott, rémülten fogta fel. Ez az érzés éppen olyan erős volt, hogy egy másodperc alatt kitisztult a feje.

- Mi van akkor, ha rám csukják az ajtót? Már el is képzelte, be van zárva ebbe a kis konténerbe. Ki sem tud belőle jönni. Nagy sötétség veszi körül. Először dörömbölni kezd, de nincs reagálás rá. Majd éhes lesz, de nincs semmi, amit a szájába vehetne. A bevett italok vizelésre készítenek. A sarokban elvégzi dolgát. Megkönnyebbül, de a vizelet illata belengi a bezárt konténert. Megpróbál újból dörömbölni, kiabálni, segítséget kérni, de semmi válasz. Csend uralja az egész konténert. Néha lehet hallani, hogy elmegy egy vonat. A kerekek csattogása ide hallatszik, amint átmegy a váltókon. Aztán mintha fogyna a levegő. Pánikba esik, dörömböl, kiabál torkaszakadtából, rugdossa a bezárt ajtót. Kívülről semmi válasz. Kezd tudatosulni benne, hogy innen nem tud elmenekülni. Ez lesz a végső idő a számára. Látja mindkét nő arcát, gyűlölet fogja el. Ilyet soha nem tenne, csak egyszer meneküljön meg. Lepergett a fenti képsor kétségei között.

Aztán kilépett a konténer résnyire hagyott ajtaján. Úgy érezte megmenekült. Napokon keresztül csak ez a tudat foglalkoztatta:

- Mi lett volna, ha tényleg bent marad?

Csak ez a kép járt a fejében: egyszer kinyitják a konténer ajtaját és ott hever csontváza, amelyről időközben lebomlott a hús.

